

The book cover features a central arched window with a clock face. The clock has a bird-like figure as the hands. The window is flanked by bookshelves filled with books. The scene is decorated with golden vine motifs, a blue paper bird, a blue paper hat, a silver paper bird, a golden birdcage, a stack of books, a coffee cup with steam, a bottle of Absinthe, an open book, a quill pen, a pocket watch, and a feather. The overall style is whimsical and artistic.

Michaela Ella Hajduková

*Vôňa kávy
a chuť
absintu*

MOTÝL

*Vůňa kávy
a chuť
absintu*

Autorke vo vydavateľstve Motýl vyšli tituly:

Severská princezná
Sudička zo severu
Sľub cisárovnej Sisi
Germánka
Kráľovná krvi
Záhrada umenia
Zimný palác
Berlínske hviezdy
Netopierka
Démonov anjel
Rekviem pre anjela
ZlatovláSSka
Draculova žena
Tanečnica
Dorianova kliatba
Neprižnaná
Nájdem ťa v čase
Nemecké dievča neplače
Zákon krvi

Michaela Ella Hajduková

*Vôňa kávy
a chuť
absintu*

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

VOŇA KÁVY A CHUŤ ABSINTU

Copyright © 2024 Michaela Ella Hajduková

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Ilustrácia obálky: Hana Hnízdová

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2024

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-383-5

*Túto knihu venujem svojej milovanej dcérke Julianke,
ktorá sa už nevie dočkať, až si bude môcť prečítať
niektorý z príbehov, ktoré som vytvorila.
Želám si, aby si nikdy neprišla o svoju objavenú lásku
ku knihám. Nech ťa sprevádza celý život a nech si
v ňom taká šťastná ako ľudia v Enthymerei.*

„Naše životy nepatria len nám. Od narodenia po hrob sú previazané s ostatnými, s predkami i so súčasníkmi. Každým zločinom, každou láskavosťou utvárame budúcnosť.“

„Verím, že na nás niekde čaká ešte iný svet, Sixsmith. Lepší svet.“

David Mitchell – Atlas mrakov

Prológ

Vídam ho vo svojich snoch.

Nikdy mu však nevidím do tváre. Je viac tieň ako človek, a predsa kdesi v hĺbke duše tuším, že je až príliš ľudský. Vidím, ako v tmavom redingote kráča ponurými chodbami, ktoré lemujú police plné kníh, ako tajomná aleja múdrosti. Cítim, ako sa v priestore vznáša vôňa písmenami poznačených stránok a ticho.

On... mi uniká.

Panuje tu noc. Má farbu atramentu. Počujem jeho dych, povieva stránkami kníh, kým vo vysokých sieňach počuť moje kroky.

Sleduje ma.

Náhle môj svet naplní šumenie motýľích krídel, menia sa na biele netopiere popísané atramentom. V tichu ich krídla plieskajú vzduchom a mňa niečo ťahá preč od kníh, preč od neho...

padám

rútím sa

dolu

do temnoty

zasa

1. kapitola

Toho muža som tu už určite videla.

Bol zapamätateľný, hoci som si viac ako ľudí všímala knihy. Práve som do vitríny opatrne v rukavičkách vložila prvé vydanie *Dona Quijota de la Mancha*, ktoré si chcela obzrieť skupinka návštevníkov v tejto sieni. Zdalo sa mi, že ma občas, keď si myslí, že ho nevidím, sleduje. Niektorí návštevníci knižničných archívnych siení mali plno otázok, no trvalo, kým sa odvážili osloviť mňa či niektorého z mojich kolegov. Možno aj on bol tento prípad.

Do Kráľovskej knižnice, kde som pracovala, chodieval už niekoľko dní. Pôsobil ako aristokrat križžený s rebelom. Husté tmavé vlasy nosil hladko sčesané dozadu a bolo vidno, že sa mu jemne vlnia, no neobyčajne pôsobilo hlavne jeho oblečenie. Hoci to bol jeden z tých ľudí, ktorí si nepotrpia na módu, ale riadia sa vlastnými pravidlami a vychádza im to. Určite rád nosil tmavé farby. Dnes to bola zelená. Redingot dlhšieho a dômyselného strihu ho iste zahrial v týchto jesenných dňoch, no tiež pútal pozornosť. Nevyzeral, že by ho to zvlášť zaujímal. Na veste pod ním sa mu občas zaleskla retiazka vreckových hodínok. Rozhodne neboli z blšieho trhu. Biela košeľa a priliehavé nohavice pôsobili priam obyčajne, zastrčené v topánkach rovnakej farby s vysokým šnurovaním. Jeho celkový zjav dotvárala vychádzková palica, ktorej čierny lak sa leskol v priestore a zlatá rukoväť sa strácala v jeho dlani. Bol impozantný, ale nenúteným dojmom.

Zatvorila som vitrínu a starostlivo ju zamkla. Podivný návštevník bol stále tu, hoci iní si kontrolovali čas, a keďže sme mali one-dlho zatvárať, poberali sa k východu. Napravila som si vestu svojej

uniformy a vykročila k nemu. Obzeral si prvé vydanie *Troch mušketierov* od Dumasa. Naša knižnica sa pýšila dvomi exemplármi, tak sme jeden z nich uložili otvorený pod sklo, aby si návštevníci mohli obzrieť niektoré ilustrácie. Moje topánky klopkali v priestore, ale on nevyzeral, že ma registruje ani že si uvedomuje čas.

„Prepáčte, onedlho zatvárame,“ ozvala som sa asi dva kroky pred ním a zastala som.

„Viem,“ prehodil, no nespustil pohľad z ilustrácie. Možno chodil oblečený ako viktoriánsky džentlmen, ale spôsoby zrejme nemal. „Chcel som počkať, kým ostanete sama,“ pozrel na mňa, čo ma donútilo od údivu otvoriť ústa. Zrejme si všimol, že ma mierne vydesil alebo šokoval, netuším, ako presne som mohla na neho pôsobiť, lebo v nasledujúcej chvíli sa strnulé črty jeho tváre uvoľnili. Dalo sa povedať, že sa usmial. Ale len ústami, nie očami. Mal tvár zrelého muža, trochu bledú, ako dobový aristokrat, a v šere a umeľom svetle lúčov sa zdalo, že má príliš tmavé oči. To však nebolo to najdôležitejšie, čo som si uvedomila. Obklopil ma pocit dejá vu, obľahlo ma teplo a nebolo to príjemné. Akoby som ho už niekde videla. V snoch či vo fantázii. Nielen letmo v sieňach knižnice.

„Mrzí ma, ak to, čo som povedal, vyznelo nepatrične. Nemal som také úmysly.“

Oh... Teraz po mne prešli príjemnejšie zimomriavky.

„Toto je krásny priestor.“ Odstúpil odo mňa, odtrhol pohľad z mojej tváre a jasne som videla, že sa mu ulavilo, že sa nemusí na mňa dívať.

„Zrejme viete, že všade sú kamery. Takže až tak sama tu nie som.“

Čo je zač a o čo mu ide?

„Rád by som vám niečo ukázal.“

Hustá atmosféra sa vytratila. „Vy mne?“ rozosmial ma. „Myslím, že to tu poznám viac než dobre.“ V Kráľovskej knižnici som pracovala krátko, no milovala som to tu, akoby som bola knihovníčkou v nej odjakživa. Pre túto prácu som mala nielen potrebný

zápal i všetky predpoklady, ostatne, ako všetci knihovníci, ktorí sa sem dostali, ale aj niečo navyše, čo nemal nik.

„Ibaže ja vám chcem ukázať niečo, čo nie je v tejto knižnici.“ Znova sa na mňa pozrel a vyzeralo to, že sa musí prekonávať. Možno sa mu však len skutočne páčil priestor okolo mňa.

„Ach, tak, pochopila som,“ uľavilo sa mi. Aj keď ma jeho oči-vidná a trochu temná príťažlivosť jemne prevalcovala, na toto som mu nehodlala skočiť. Nie som hlúpa tínedžerka, ktorú okúzli gotikou či novoviktóriánstvom, ktoré sa v poslednom čase stalo obľúbeným, hoci on teda nevyzeral ako typický predstaviteľ tohto smeru. „Knižnica sa čoskoro zatvára, ako som už povedala. Tak sa láskavo odoberte k východu. Cestu zrejme poznáte. Pekný večer.“

Otočila som sa a priam som cítila, ako sa mi do chrbta zabodli jeho oči.

„Nemyslím si, že ste ma pochopili,“ prehovoril takým nadržaným spôsobom, až som bola rada, že som sa mu obrátila chrbtom, lebo by zrejme videl, ako sa ma jeho slová dotkli. „Alissa, počkajte, prosím. Nazdávam sa, že to, čo vám chcem ukázať, vás iste bude zaujímať.“

Tón jeho hlasu sa zmenil, no mňa to nezaujímal. Prudko som sa však otočila. „Nemyslím si to, pán Dagree. Nemám čas ani záujem.“

Náhle som sa zarazila a v hlave pocítila tlak. Chcela som sa spýtať, odkiaľ pozná moje meno. Na vizitkách sme mali len priezviská a iniciálu krstného mena, tak prečo som odrazu vyslovila jeho meno? Naozaj sa tak volá? A ak áno, ako je možné, že mi myšlienka priniesla jeho meno? Odkiaľ ho môžem poznať? Znova mnou prešli neprijemné zimomriavky. Pozoroval ma a mňa náhly chlad okolo nás donútil objasniť si ramená.

„Poznáme sa?“ hlesla som neisto.

Prižmúril oči a pozrel na mňa s takým odporom, až ma striaslo. Bolo to, akoby mi chcel niečo povedať.

*Zabudla si. Milosrdne si zabudla, čo ti priam závidím!
Ja som ostal potrestaný. Nerozumiem, ako to, že si sa
vrátila. No nikdy mi neprináležalo chápať a hodnotiť
zámery osudu. Zabudla si však! Milosrdne! Kým moja
pamäť je ako bezodná studňa, v ktorej som pochoval
všetky spomienky na teba. Aj na to drobne znamienko na
tvom ľavom prsníku, na ktorom som toľkokrát spočítal
perami. Trest! Mám ťa znova priviesť do svojho sveta!
Dopiekla so všetkým!*

No napokon sa znova napriam, prehodil si paličku do druhej ruky a odstúpil. „Povinnosť, slečna Snowdenová. Nie všetky povinnosti, ktoré máme vykonať, sú nám príjemné.“ Jeho slová rezali. „Mali by ste ísť so mnou dobrovoľne. Zatiaľ to však nevyzerá, že sa dohodneme,“ poznamenal a medzi obočím sa mu zjavila vráska.

„Tak to určite nie.“

Navzájom sme sa prepaľovali pohľadmi. Ten jeho bol studený a môj horúci, hoci som bola pokojný človek, nevyhľadávajúci problémy. Lenže už dávno ma nik tak nenahneval ako práve on. A to som ani nevedela, kto to vlastne je!

Nadýchla som sa a odvrátila pohľad od cudzinca. „Pozrite. Slušné spôsoby sú vám očividne cudzie. Netuším, kto ste ani o čo vám ide. Popravde ma to ani nezaujíma. Nemám záujem s vami nikam ísť. Dobrovoľne už tobôž nie. Tiež nie som zvedavá na nič, čo mi chcete ukázať. Kde je východ, viete. Zbohom.“

Otočila som sa tak prudko, že moja sukňa iste urobila vieťor. Naštvané som kráčala k dverám a v duchu premýšľala, ako je možné, že ma cudzí človek dokázal tak vytočiť. Nebola som konfliktná, dokonca som sa vždy snažila s každým vyjsť a nikdy, nikdy by som ani len nezvýšila hlas na návštevníka knižnice. Nechcela som si priznať, že jeho trpké slová popíchali moje ženské ego.

Šla som rýchlo, a predsa som cítila, že ma celý čas pozoruje. Cítila som jeho pohľad zapichnutý do môjho chrbta, akoby to bola dýka. Dúfala som, že ho už nikdy nevidím.

„Nájdem si vás. Znova,“ prehovoril lakonicky a bez väčšieho záujmu, akoby mi povedal, že vonku prší. Nezastavila som sa a čo najrýchlejšie som opustila sieň.

*Prečo? Prečo práve ty! Prečo zasa? Nie som dost slušný?
Tak mi to odpusti! Keď som si po teba prišiel naposledy,
bol som viac než slušný! Lenže ty si moje spôsoby viac
nezaslúžiš!*

2. kapitola

„Serafína, toto je od osudu veľmi zlý vtíp,“ cedil slová, opierajúc sa jednou rukou o drevené obloženie okna, za ktorým sa ženili všetci čerti. Hromy udierali, blesky ožarovali oblohu a dážď bol taký hustý, že nevidel ani stáročný strom blízko hradu. Presne tak sa cítil. Ako to počasie vonku. Zúril.

„Keď som zbadal jej meno v Knihe mien, najskôr som si myslel, že je to len náhoda, hoci viem, že tie neexistujú.“ Stisol obklad a zamračil sa do temnoty za oknom. Vybavil si okamih, keď ju znova po dlhom čase uvidel. Kniha mien vydala ďalšie meno a jemu neostalo iné, iba urobiť to, čo vždy. Ísť a priviesť človeka sem.

V Kráľovskej knižnici bol mnoho ráz. Poznal zbierky knižnice, knihy, najvzácnejšie kusy... Poznal i ju. Vedel to hneď, len čo ju zbadal. Pred niekoľkými dňami. Čakal, čo bola takisto jej vina. Trvalo tri dni, kým ju oslovil. Tri dni, počas ktorých si ju obzeral a stúpil v ňom hnev. Nechápal, ako je možné, že sa vrátila na to isté miesto. Nik, kto kedy vstúpil za hranice jeho sveta, sa nevrátil do poslednej

identity. Nik okrem nej. Nik, kto svet raz opustil, sa doň nevrátil. Okrem neho. On jediný mohol prichádzať a odchádzať. Prečo však čas spustil spätný chod a urobil takúto výnimku v jej prípade, na to nemal vysvetlenie. Ťažko vzdychol a čelom sa oprel o ruku. Privrel oči a zasa ju videl. Vždy na neho pôsobila ako krehká balerína z hracej skrinky. Teda okrem toho okamihu, keď sa takmer vrhla do plameňov za Homérom v gréčtine. Mal priveľa spomienok.

„Nič mi na to nepovieš?“ spýtal sa, odlepil sa od okna a s rukami vo vreckách prešiel po bordovom koberci späť k pracovnému stolu, za ktorým sedela staršia distingvovaná dáma. Biele vlasy mala zopnuté v decentnom uzle, čierna mašľa bielej blúzky jej ladila s čiernou sukňou a prsty na pestovaných rukách jej pokrývali prstene. S úsmevom si zložila okuliare na retiazke a pozrela na synovca múdrymi sivými očami.

„Pozri, celkom chápem, že si nahnevaný. Áno, áno, zúrivý je lepšie slovo,“ prehodnotila rýchlo svoju odpoveď, keď videla, že otvára ústa. Stisol pery a zamieril k skrinke s alkoholom. Nalial si zlatohnedý mok a vypil ho na dúšok. Potom klesol do ušiakevého kresla vedľa kozuba.

„Čo mám robiť, Serafína? Ako mám ďalej žiť, pracovať? Znova pracovať s ňou?“

„Nemyslím si, že máš na výber. Je to však šanca zistiť, čo sa vtedy skutočne sta...“

„Serafína!“ zavrčal a stisol opierku kresla. „Nevracajme sa k tomu. Je jasné, čo sa stalo.“ Znova naštvane vstal a pochodoval popred stôl.

„Takže mi chceš tvrdiť, že nie si ani len trochu rád, že to prežila? Skutočne ani trochu?“

Zastal a pozrel na ňu. „Pýtaš sa, čo cítim? Zúrivosť. Odpor. Pohrdanie. Nenávidím ju.“

„To, čo poviem, sa ti zrejme nebude počúvať ľahko, ale chceš vedieť môj názor. Má tvoje hodinky. Nechcel si, aby zomrela. Keď

ju vtiahla temnota, tvoje srdce si neprialo jej smrť. Ani teraz si ju nepraje. Tie hodinky nemá náhodou a ty to vieš.“

Mlčal, sledoval ľaliový vzor na koberci, lebo vedel, že Serafína má pravdu. To však neriešilo problém ani nezodpovedalo jeho otázky.

„Možno. Nič to však na veci nemení. Nenávidím ju, Serafína, nebudem sa vedieť pretvarovať. Zjavne to tu bude mať ťažké, nič jej nemienim uľahčiť. Nechápem, ako je to možné! Po tom všetkom. Po tom, akú spúšť tu po sebe nechala,“ vzdychol, akoby vedel, že tieto úvahy nikam nevedú. „Musím pracovať,“ povedal napokon.

Zvrtol sa na päte a opustil Serafíninu pracovňu.

3. kapitola

Kráľovská knižnica v Londýne bola mojím pracoviskom krátko, no vždy som mala nejasný pocit, ako keby som tu bola omnoho dlhšie. Poznala som ju celú dôkladnejšie než ktokoľvek iný, lebo práca knihovníčky ma nielen bavila, ale milovala som aj historickú hodnotu budovy, v ktorej knižnica sídlila. Založil ju v roku 1866 sir Edward Jonathan Bryce, ktorého portrét v životnej veľkosti kráslil veľkolepý foyer, v ktorom sa každý návštevník musel zastaviť a pokochať. Prirodzene, nebola hneď určená verejnosti. Táto budova bola jeho vlastníctvom. Krásny palác s výhľadom na Elizabeth Tower a dnes i na čarovný večerný Londýn. Sir Bryce a neskôr i jeho syn Edmund boli vášniví zberatelia kníh a tiež čitatelia. Rozširovali knižnicu a ich potomkovia z nej urobili v roku 1912 verejnú inštitúciu. Samozrejme, bola prístupná iba mužom. Študentom, profesorom a iným... mužom, pretože od žien sa

neočakávalo, že by svojou mozgovou kapacitou dokázali oceniť umenie učene popísaných strán. Trvalo, kým sme si vydobyli svoje miesto na slnku, ale napokon to vyšlo. Aj preto je dnes v knižnici približne rovnaký pomer knihovníkov a knihovníčok. Svoj prívlastok Kráľovská dostala neskôr aj preto, lebo sa v nej radi zdržiavali členovia kráľovskej rodiny. No i z dôvodu, že sídlila v nazaj krásnej budove zo sedemnásteho storočia.

Zakaždým, keď prechádzam chodbami, schodiskami či pomedzi početné police s knihami, sledujem busty filozofov, načúvam tichu v študovniach, vnímam portréty spisovateľov, vitrážové okná, klenby a drevené obloženie, myslím na to, aké šťastie som mala, že som dostala prácu tu. Práve ja. Kráľovská knižnica v Londýne bola totiž jedno z vrcholových pracovných miest každého knihovníka.

„Alissa, niekto ťa hľadá.“

Myšlienky mi náhle preťal hlas kolegu Simona a na chvíľu som stuhla s knihou v ruke pred policou. Z vozíka som pomaly zakladala vrátené knihy späť na ich miesta. Azda zasa neprišiel... Stúpol mi tlak a spotili sa mi ruky.

„Sú tu upírky,“ zazubil sa a mne odľahlo.

„Nevolaj ich tak,“ zasmiala som sa uvoľnene a vložila knihu Oscara Wildea *Portrét Doriana Greya* k jeho ďalším dielam. Potom som spolu s kolegom obišla police a zamierila von z výpožičnej časti k študovniam. Kníh do knižnice v posledných rokoch rapídne pribúdalo, až ich bolo toľko, že sme nemohli nechať návštevníkov voľne sa pohybovať po sieňach knižnice. Vyriešili sme to podobne ako inde. Čitatelia si vo výpožičnom systéme rezervovali knihy a potom si po ne prišli. Mrzelo ma, že moja práca prestala byť osobnou, ale chápala som, že by nebolo veľmi múdre pustiť ľudí do labyrintu políc vo výpožičnej časti, ktorej všetky miestnosti by zabrali rozlohu námestia. Mnohé ďalšie knihy sme mali uložené aj v podzemí.

Dievčiny som zahliadla cez otvorené dvere, lebo boli takisto svojím spôsobom neprehliadnuteľné. Tlmene sa chichotali. Celé v čiernom. Gotičky.

„Brý deň,“ oslovila ma Caroline, čiernovláska s pírsingom v pere a so sieťovanými rukavicami, ktoré jej siahali až po lakte. Nikdy som nehodnotila ľudí podľa výzoru a vždy ma potešilo, keď nečitatelia začali čítať. Že sa rozhodli začať *Upíorskymi denníkmi*, bola malá daň za to, že objavili čaro literatúry. Caroline a jej tri kamarátky sa skrátka rozčítali, hoci podľa ich záznamov tu boli naposledy ako školáčky a čítali *Slávnú päťku*. „Chceli sme vás, vy nám vždy vyberiete niečo super,“ usmiala sa temnými perami.

Pracovali sme na rôznych oddeleniach, čo bolo výborné, lebo nik nemal jednotvárnú prácu. Striedali sme archívy, siene prvých vydaní s výkladom, literatúru pre deti a mládež, beletriu pre dospelých a oddelenie náučnej literatúry.

„Iste, čo by ste teda rady? Znova niečo temné či upírske? Čo tak *Gothicana* od RuNyx. To by sa vám mohlo páčiť,“ vyhláskovala som meno a chvíľu počkala, kým si knihu našli v systéme. Podľa nadšených híkaní som vedela, že som odhadla ich vkus. Pri *Ríši upíra* od Jaya Kristoffa som ich už musela tíšiť. Našla som im ešte dve knihy, pretože všetky si vždy vystriedali. Len čo ich všetky našli a horlivo mi ďakovali, vrátila som sa k svojej práci. Zvyšok už zvládnu aj bezo mňa.

Deň mi potom ubiehal bez ďalších prekvapivých momentov, a keď sa zotmelo a nastal čas zatvárať, pobrala som sa k šatniam. Tajomný cudzinec sa neukázal a v mojej mysli i napriek všetkému hlodali otázky. Ako to, že poznal moje meno a ja to jeho? Čo mi chcel ukázať a prečo sa ku mne správal tak ľadovo? Zatvorila som svoju skrinku, pred zrkadlom si upravila vlasy a vchodom pre zamestnancov som opustila knižnicu.

Poprčalo, čo v tomto ročnom období a v tomto meste nebolo nič nezvyčajné. Nemala som problém s daždivým počasím

a nevedela som sa dočkať, kedy prídem domov, uvarím si mäťový čaj, zapnem hudbu a lampu pri mojom čítacom kresle a vrhnem sa na novú knihu. Okolo mňa prešla veselá skupinka, ktorá mala celkom iné piatkové plány ako ja. Milovala som jeseň a celé leto som na ňu túžobne čakala.

Doma som hodila kľúče do misky a zažala som vysokú lampu pri kresle. Malý byt obalilo útulné svetlo. Pootvoreným oknom prenikala dnu vôňa dažďa i jeho jemné klopkanie na sklo. Dala som si rýchlu sprchu, uvarila mäťový čaj, do mikrovlnky hodila cestoviny so syrom a postojacky ich nad linkou zjedla. Kým som sa presunula do obývačky, zavolała som otcovi. Univerzitný profesor žil prítomnosťou veľmi málo, i teraz som ho vytrhla z práce. Hovorili sme spolu iba krátko. Zatelefonovala som však i sestre, ktorá sa o neho viac-menej starala, hoci bol plne sebestačný, ale nepoužiteľný pre normálny život. Amelia u mňa strávila veľa času, najmä vtedy, keď bol otec pracovne odcestovaný, čo bol dosť často. Boli sme si príliš podobné.

S veľkou šálkou so vzorom Muchovej Zimy som sa napokon vrátila do obývačky. Na bosé nohy som si natiahla hrubé ponožky a zapálila vanilkové sviečky v stojane. Potom som si konečne sadla a vzala do ruky knihu od Tošikazuho Kawagučiho *Kým vychladne káva*. Fascinovali ma knihy s cestovaním v čase či s prelínaním období zvlášť kvôli tomu, že som už nejaký čas veľmi často pociťovala déjà vu. Možno som v knihách podvedome hľadala možné odpovede, ostatne, ako vždy. Odkedy si spomínam, vždy som s knihami vychádzala lepšie ako s ľuďmi.

Knihu som si najskôr obzrela. Mala peknú modrobielu obálku so stoličkami a s mačkou. Potom som si prečítala zadnú stranu a napokon som ju otvorila. Začítala som sa do prvých viet a ponořila sa do príbehu.

Vtedy sa bytom rozľahlo tlmené zvonenie. Mobil. V mojej kabelke. Nie! Znova som sa pokúsila začítať sa, no naliehavé zvuky

z predsiene ma priveľmi vyrušovali. Vzdana som to, knihu položila do kresla a šla umlčať ten pekelný prístroj.

„Alissaaaa!“

Len čo som zodvihla, uvedomila som si, že to bol zlý nápad. Laurel. Moja kolegyňa.

„Kde si? Je tam hluk.“

Vrátila som sa s mobilom na uchu do kresla a túžobne pokukovala po knihe. Toto bude naddho. Laurel bola očividne na nejakej párty a mala poriadne v hlave.

„Je! Ale nikdy by si neuhádla, kde sme skončili!“

Odtiahla som mobil.

„V klube *The Salisbury*. Už ľutuješ, že si s nami nechcela ísť? Je to tu fakt uletené a origigi nálne,“ smiala sa opito. „Sem by si taaaaak zapadla s tými tvojimi úžasnými viktoriánskymi outfitmi. Nemôžeš prísť? Vieš, koľko je tu ľudí, ktorí sú podobne oblečení? Cítíme sa tu ako Marťania. Dôjdi, nenechaj sa prosiť.“

„Laurel, užite si to, ale dnes ma tam nedostaneš. Navyše... nemám rada hluk.“

„Si hrozná. A nekolegiálna,“ smiala sa. „Budúci týždeň oslavuje Marcia narodeniny a povedala, že vymyslí niečo také, aby si nemohla odmietnuť. Mimochodom, dofrasa, ako je možné, že tebe tie modely tak sedia?“

Vzdychla som a pohodlnejšie sa usalašila v kresle.

„Kúpila som si podobnú sukňu a blúzku, v ktorej si vyzerala úchvatne, a vieš čo? Vince mi povedal, že vyzerám ako učiteľka z dievčenského penzionátu. Pako. Že mi chýba už len ukazovadlo. Hoci dodal, že keby som mala podväzky...“ zachichotala sa a mňa to rozosmialo.

Skutočne však bola pravda, že vintage kúsky mi sedeli. Vedela som ich skvelo kombinovať, bavilo ma hľadať ich na e-shopoch a v secondhandoch, a Marcia, naša módna ikona, sa zastrájala, že mi vytvorí na Instagrame stránku, kde budem modely prezentovať. Mne! Totálnemu introvertovi!

„Na tie tvoje nádherné letné šaty spomínam dodnes. Bola si v nich taká čarovná! Každá žena, ktorú poznám, by v tých volánikových šatočkách vyzerala ako torta so šľahačkou. Ty si vyzerala ako jemná víla. Takže ťa nepresvedčím, aby si sem prišla?“

„Nie, Laurel, určite nie. Mrzí ma to, no môžem ti sľúbiť, že teda na tú Marciinu oslavu s vami niekam pôjdem.“ A pokúsim sa to so svojou introvertnou povahou prežiť.

„Výborne! Oznamujem to Marcii a idem si dať niečo na teba.“

Rozlúčili sme sa a mne chvíľu trvalo, kým sa mi utíšil hluk v hlave. Keď som však vzala do ruky knihu, ozval sa domový zvonček. Zafučala som a zastonala. Dnes mi nebolo súdené stráviť pokojný večer. Dotiahla som sa k dverám a otvorila ich. Sekundu pred tým som sa vydesila, že za nimi nájdem toho chlapa, ktorý mi pocvilil so nervami. Vzápätí som však zhíkla a dlaň mi vyletela k ústam.

„Serená! Oh, ja som zabudla.“

„To vidím. V župane tam zrejme nepôjdeš.“ Moja priateľka si ma pobavene premerala. „Taxík som poslala preč, no verím, že keď si pohneme, stihneme začiatok. Hoci veľmi tesne.“

„Jasné. Pod' dnu.“

Keby to zistila Laurel, asi by som mala obrovský problém a veľa by som musela vysvetlovať. Našťastie na miestach, kam chodíme so Serenou, by som ju ani nikoho z mojich kolegov nenašla.

V šatníku som rýchlo zhodnotila situáciu a obliekla si bielu blúzku s jemne rozšírenými rukávami z čipky, ukončenými manžetou, dlhú tmavohnedú sukňu a vestu. Vlasy som si upravila do jedného z jednoduchých účesov, pri ktorom som niekoľko zvlnečných prameňov nechala voľných a z ostatných vlasov som si na krku vytvorila drdol, uchytený sponkami s drobnými kvetmi v starorúžovej farbe. Rýchlo som sa nalíčila a siahla po náramku a drobných perlových náušniciach. Do vrecka som si vložila vreckové hodinky a retiazku priplá o gombíkovú dierku. Šnurovacie topánky som mala v predsieni.

„Páni!“ zhodnotila Serena môj výzor a rozosmiala ma mrknutím na hodinky. „Dvadsať minút. Si šikovná.“

„Nevrav mi, že tebe to trvalo dlhšie. Mimochodom, toto je úplne úžasné,“ pochválila som jej tmavomodré oblečenie, skladajúce sa z dlhej sukne a priliehavého predĺženého saka. Určite mala korzet, ktorý jej postavu ešte viac tvaroval. Dlhé čierne vlasy si natočila a vytvarovala do klasického viktoriánskeho účesu.

Šaty sme vybrali spolu, presne na túto príležitosť. Literárny večer v klube *Baudelaire*. O krásnych priestoroch podzemného klubu pod kamennými klenbami sme iba čítali.

Serena zavolala taxík a ten nás odviezol tmavým mestom až do štvrte Whitechapel do budovy, ktorá bola kedysi vykričaným domom. So Serenou nás fascinovali staré budovy, zvlášť ak mali zaujímavý príbeh. Serena Ann Bonhamová, moja priateľka, bola v poslednom ročníku Univerzity kráľovnej Márie a študovala dejiny.

Samotný vchod do klubu nás zaujal majestátnosťou a ornamentálnosťou okolo vstupných dverí. Vstúpili sme na schodisko, ktoré viedlo kamsi dolu a ešte nižšie.

„Zrejme tam nebude signál, čo je úplne super.“

„Prečo?“

„Moji kolegovia sú v *The Salisbury*, a keď Laurel pije, rada telefonuje.“

„Ach tak.“

Klub bol takmer plný, tak bolo šťastím, že sme si so Serenou rezervovali stôl. Zariadenie sa mi zapáčilo na prvý pohľad, lebo klub pôsobil ako antikvariát. Kresielka okolo stolov, pohovky, ale aj rôzne stoličky, kúsky z rôznych kolekcí. Vpredu stálo malé pódium, kde sa pripravovala akási skupina. Čítanie básní bude zrejme doplnené hudbou. Steny pokrývali portréty prekliatych básnikov, zarámované stránky rukopisov a lampy v tvare otvorených kníh. Dostali sme malý stôl pre dvoch s nerovnakými stoličkami.

„Dáme si dvakrát absint. Ďakujeme,“ počula som Serenu objednávať nápoje, len čo sa pri nás objavila čašníčka. Všetko v tomto klube bolo úžasné! Mnohí ľudia okolo nás mali podobné oblečenie ako my, no niektorí sa inšpirovali aj steampunkom. Bolo tu tiež niekoľko gotikov aj návštevníci v bežnom odevu. Tlmené svetlá a tichý šum hovorov dotvárali ambientnú atmosféru, keď chlapík v čiernom, sediaci za mikrofónom, otvoril večer. Mal čiernou linkou orámované oči, načierno nalakované nechty a jemne rozstrapatené vlasy.

Prestavil sa ako Richard. Povedal tiež, že večerom poézie bude sprevádzať jeho skupina The Shadows. Svetlá sa ešte o niečo stlmili.

Otočila som sa k Serene. Vzali sme do rúk ozdobné perforované lyžičky na strieborných podnosoch pri pohárikoch s krásne zeleným nápojom. Lyžičky, malé umelecké diela, sme položili na poháriky a dali na ne kocky cukru. Pomalým kvapkaním ľadovej vody sa kocky začali rozpúšťať a v zelenej tekutine vytvárali pôsobivý tanec.

Skupina začala hrať prvú pieseň. Spoznal ju azda každý. Wicked Game od Chrisa Isaaka. Toto však vyzeralo na temnejšiu, spomalenu verziu od Him.

*World was on fire
And no one could save me but you
It's strange
what desire*

Will make foolish people do

No, and I'd never dreamed that I'd love somebody like you

And I'd never dreamed that I'd lose somebody like you¹

¹ Svet bol v ohni, nikto ma nemohol zachrániť okrem teba. Je zvláštne, ako túžba núti bláznivých ľudí konať. Nikdy by sa mi nesnívalo, že by som miloval niekoho ako ty. A nikdy by sa mi nesnívalo, že by som stratil niekoho ako ty.

Hlas speváka bol podmanivý podobne ako hlas Villeho Vala. Odrazu som sa však nedokázala sústrediť. Zdalo sa mi, akoby niečo nebolo v poriadku. Pomaly som premiestnila svoj pohľad a našla som zdroj svojho nepokoja. Sedel v kúte v kresle. Jednu ruku mal opretú o opierku, druhá dlaň mu spočívala na rukoväti vychádzkovej palice. Už mu chýbala iba doga pri nohách. Pôsobil vznešene, akoby mu všetko okolo patrilo. Znova mal na sebe niečo tmavé. Na stolíku mal takisto ako ja a Serena tácku s pohárikom absintu. Bol nedotknutý. Sledoval ma. Ako ostriež alebo vlk, ktorý sa chystá skočiť na korisť. Nebolo mi to príjemné, lebo pohľadom neuhol, ani keď videl, že som si to všimla.

Nasilu som odtrhla od neho oči a opäť sa skúšala sústrediť na speváka. So Serenou sme si pripili, lebo cukor sa roztopil. Pelenoreková chuť mi príjemne popálila ústa. Nasledovalo čítanie. Akási dievčina v sivých šatách s čipkami čítala básne Edgara Allana Poea. Večer plynul v tichej atmosfére, ale môj nepokoj narastal. Bolo to preto, lebo neodišiel. Absint mu ubúdala iba veľmi pomaly. My sme si so Serenou dali ešte jeden a ja som neprotestovala, hoci to bolo silné. Absint rozhodne nebol nápoj, ktorý by sa bežne pil doma. Akoby bola k nemu potrebná kulisa zaujímavého priestoru.

Po ďalšej piesni som potrebovala vzduch. Tu dolu, pod kamenými klenbami, bol priveľmi ťažký. Odmietla som priateľkinu spoločnosť, siahla som po kabáte a potichu sa vytratila. Nočný vzduch mi oviaľ tvár a skutočne mi to padlo dobre. Urobila som niekoľko krokov od podniku a sledovala nočnú ulicu. Bola prázdna. Vo svetle pouličných lúčov som sledovala mrholenie a vlastný dych, ktorý sa mi pred ústami zrážal na paru. Zabalila som sa do kabáta a dúfala, že sa mi prestane točiť svet. Dať si dva absinty bol hlúpy nápad.

„Alissa!“ Hlas za mnou mi bol okamžite povedomý a bolo to, akoby mi studená ruka prešla po nahom chrbte až na krk. Neotočila som sa. Nie hneď. Urobila som ešte jeden krok vpred, zúfalý pokus ujsť. Chcela som vôbec? Pripitá myseľ má celkom iné reakcie ako tá triezva. Možno som vyšla von práve preto, lebo som vedela, že za mnou príde.

Nabrala som odvalu a obrátila sa. Stál neďaleko vchodu. Vo svetle lúčov mal jeho redingot tmavomodrú farbu. Stáli sme oproti sebe, padal drobný dážď a ticho medzi nami sa natiahlo do neúnosne dlhej chvíle.

4. kapitola

Výraz jeho tváre bol o niečo milší ako pred niekoľkými dňami, hoci prívetivým by sa dal nazvať iba ťažko. Skôr by som povedala, že vyzeral akosi zmierene.

„Čo keby sme to skúsili znova? Ospravedlňujem sa, nie som veľmi zvyknutý často komunikovať s ľuďmi.“

*Lebo všetci, za ktorými prídem, ma poznajú a vedia,
prečo som prišiel. Co ti mám povedať? Ako ti to mám
vysvetliť? Mám sa ti predstaviť? Po tom všetkom? Po tých
rokoch, čo sa poznáme? Po všetkom, čo medzi nami bolo?*

„To vidieť,“ odvetila som a prekrížila si ruky na hrudi. „Kto ste a prečo ma prenasledujete?“

„Nepovedal by som, že vás... prenasledujem, hoci to tak môže vyzerať. Som tu preto, lebo vám chcem ponúknuť prácu.“

*Ponúknuť prácu? Vážne som toto povedať? Vážne som to
takto povedať? Dopekla! Dopekla! Dopekla!*

„Prácu?“ civela som na neho zarazene a potom som sa posmiala. „So svojou prácou som veľmi, *nadmieru* spokojná, tak sa môžete vrátiť, odkiaľ ste prišli.“

„Moju ponuku ešte nikto neodmietol,“ povedal a vôbec to nevyznelo naduto, skôr ako holý fakt. „Pracovali by ste v najväčšej a najkrajšej knižnici na svete.“

„Kongresová knižnica vo Washingtone? Nie, vďaka. Anglicko mám rada.“

„Nemyslím tú.“ Jeho hlas znel pokojne, ale ktovie prečo som mala pocit, že vnútri vríe.

„Tá je najväčšia.“ Posunula som sa bližšie k stene, lebo mrhovanie neustávalo. V tej istej chvíli však uchopil druhou rukou vychádzkovú palicu a vytiahol z nej veľký čierny dáždňik. Pristúpil ku mne celkom blízko, aby na nás viac nepršalo. Tento rozhovor sa vyvíjal zvláštnym smerom. A tento muž bol stále pre mňa veľkou neznámou. Výzorovo stále pôsobil ako rebelský aristokrat a možno by som sa ho mala báť, ale aj keď podišiel bližšie, strach nebol emócia, ktorá ma pohltila.

„Existuje väčšia,“ nedal sa.

„Tak kde?“

„Vidím, že som vzbudil vašu zvedavosť. Môžete si ju obzrieť, a ak nebudete chcieť ostať, vrátite sa sem.“

*Bola by si prvá, ktorá nechce ostať. Vlastne, dofrasa, bola
si prvá, ktorá môj svet opustila a teraz sa má vrátiť. Nik,
kto doň vstúpil, ešte nechcel z neho odísť. Teba pohltila
temnota a teraz osud chce, aby si prišla späť. Bez pamäti.
Bez spomienok na všetko, čo bolo. Na to, kým vlastne si
a prečo patríš do môjho sveta.*

Jeho prižmúrené oči a strnulá tvár so mnou komunikovali, no tejto neverbálnej reči som vôbec nerozumela.

„Celé je to čudné,“ prerušila som očný kontakt a pozrela kdesi mimo neho. „Zjavíte sa tu sčista-jasna a ponúkate mi prácu? Prečo práve mne?“

To je fakt dobrá otázka. Nikdy som ti to nemusel vysvetľovať. Nikomu som to nemusel vysvetľovať. Bežtak už vyzerať ako temný pán, ktorý ťa chce kamsi uniesť. Nikdy to nebolo takéto. Nikdy. Som zmätený.

„Mohli by sme sa o tom porozprávať niekde, kde bude teplejšie? Vidím, ako sa chvejete. Je chladno.“

Odstúpila som. Mám s ním niekam ísť?

„Kam? Nepoznám vás, čo ak nie som s vami v bezpečí?“

„Dávam vám slovo džentlmena.“

„To ešte platí?“

„V mojom svete určite.“

„Aký je ten váš svet?“

„Miesto, kde sa nachádza knižnica,“ odvetil pokojne na každú moju otázku.

„Je to ďaleko?“

„Ako sa to vezme...“

„Na všetko mi dávate neurčitú odpoveď. Kto mi zaručí, že ak s vami pôjdem, nič sa mi nestane?“

„Dal som predsa svoje slovo,“ povedal jednoducho a priamo a skutočne to znelo ako slovo džentlmena. Dávno som niečo také nezažila.

„Ale bola by to zaujímavá taktika. Originálny modus operandi.“

Prvý raz uvoľnil črty tváre tak, že sa zasmial. Zovrela mi srdce strašidelným spôsobom a v žalúdku sa mi rozletel roj motýľov.